

[Wilhelm]

Den særlige afart, som kaldes overskudsdeling, er vi ikke venligere stemt over for. Her er i virkeligheden tale om en tvungen fællesakkord med de asociale konsekvenser, et sådant akkordsystem uundgåeligt har for ældre, nedslidte arbejdere, som herved i endnu højere grad kan presses ud, f. eks. på en ufrivillig efterløn.

Om VS' stilling til de mange forslag skal jeg sige, at vi som hidtil vil stemme fra sag til sag og herunder stemme for ethvert forslag, som vi anser for en forbedring for lønarbejderne, hvor begrænset den end måtte være, men ikke for nogen forringelser, hvor begrænsede de så måtte være, altså ingen klumpforlig. Hvad det betyder i forhold til hvert enkelt af de 18 forslag, vil fremgå af førstebehandlingerne de følgende dage.

Over for de tilbagevendende socialdemokratiske urigtigheder om VS' uvilje mod at lægge ryg til noget som helst skal jeg for en sikkerheds skyld til sidst gentage:

Socialdemokratiet kunne regne med VS' medvirken, hvis det tog sig sammen til virkelig alvorlige indgreb imod skattefiduser, mod private fonds, mod rentefradrag m. v., hvis det ville sikre boligbyggeriet og byforbedringen ved en social omfordeling af boligstøtten, hvis det ville driste sig til at gribe effektivt ind over for arbejdsfri kapitalgevinster, især på jord og fast ejendom, hvis det turde forlange en forbrugsomlægning ved påbud til private om energispareforanstaltninger og om alternativ energiforsyning, og hvis det ville lytte til arbejderklassens krav – som ganske vist aldrig er hørt fra en Thomas Nielsen eller fra en Georg Poulsen – om tilbagetagning af rettighederne til den danske undergrund. Socialdemokratiet har imidlertid aldrig ønsket støtte til den slags ting.

Chr. Christensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er enig med statsministeren i, at der på grund af den fortsatte negative udvikling på det økonomiske område er brug for en omfattende og flerårig indsats, hvis vi skal bevare vor handlefrihed med hensyn til valget af økonomisk-politiske indgreb. Alvoren i vor økonomiske situation understreges bl. a. af, at statsministeren i sin redegørelse til folketinget i november i år sagde, at betalingsbalanceunderskuddet alene for årets første 9 måneder var kommet op på

næsten 11 mia kr., og at det ved årets udgang ville komme op over de 14 mia kr. I statsministerens redegørelse i går var beløbet steget til 15 mia kr. ved årets udgang, og i 1983 vil underskuddet blive på ca. 18 mia kr., hvis udviklingen får lov at fortsætte. Samtidig fik vi at vide, at gælden til udlandet ville passere de 70 mia kr. ved årsskiftet og formodentlig stige op mod 15 mia kr. om året.

Den økonomiske udvikling er sandelig særdeles alvorlig, og vor mulighed for selv at bestemme i eget hus er i fare. Deri er vi enige med statsministeren. Men spørgsmålet er nu, om den af regeringen fremlagte lovpakke er så gennemgribende, at den kan sikre vor handlefrihed fremover. Vi er desværre langt fra overbeviste i den henseende.

Kristeligt folkeparti har både før og under valgkampen samt i det nyvalgte folketing gjort gældende, at vor fortvivlede økonomiske situation gør det bydende nødvendigt, at der gribes kraftigt ind. Den voldsomme forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet og gældsætningen til udlandet skal stoppes, og erhvervenes konkurrenceevne skal styrkes. Som midler hertil har vi anvist et stop for pris-, indkomst- og omkostningsstigninger, en solidarisk indkomstpolitik, hvor ingen enkelt gruppe kan tiltage sig fordele på andre samfundsgruppers bekostning, samt besparelser på de offentlige budgetter, der fortrinsvis skal bestå i udskydelse af anlægsarbejder, der er lidet arbejdskraftforbrugende og meget valutakrævende. Om en sådan politik er kristeligt folkeparti parat til samarbejde her i folketinget.

I statsministerens tiltrædelsesredegørelse i november efterlyste statsministeren i særlig grad de partier, der under valgkampen forpligtede sig over for vælgerne på en realistisk økonomisk politik. Denne efterlysning blev i lidt udvidet form gentaget i går. Kristeligt folkeparti vedstår sig dette ansvar, men dette ansvar går hånd i hånd med et særligt ansvar for statsministeren til at fremlægge forslag for partierne, hvorom der kan samarbejdes, og som andre partier kan tage medansvar for.

I den pakkedløsning, regeringen nu har fremlagt, er det faktisk svært at finde eksempler på, at statsministeren har levet op til dette ansvar. Det er, som om regeringen helt har lukket øjnene for den økonomiske og